- DEN FALSKE PROFETEN -

VÄGEN TILL MIN FRÄLSNING

MATTIAS WESTERGREN

FÖRORD

Jag har alltid haft en tro på Gud. Men även på en massa andra saker också. Jag var oerhört fascinerad av övernaturliga saker, som exempelvis spöken, UFO's och annat inom den världen.
Till saken hör att jag även var ansvarig för UFO-föreningen Kalmar/Nybro, vilken var tänkt att bli en del av den relativt kända organisationen UFO-Sverige. Vi fick då hela mittuppslaget i ett nummer av Barometerns ungdomstidning åxå.

Men hela projektet lades ned ganska snart, eftersom ingen direkt hade tillräcklig lust att engagera sig. Vi var inte heller så gamla och det var mycket annat som drog. Men hela tiden fanns tron på utomjordingar kvar. Samtidigt hade jag svårt att få ihop tron på utomjordingar med Gud, men jag tog till mig en tanke som en präst delade med mig en gång, att om utomjordingar finns så har Gud skapat dem också. Detta är dock en tanke som jag förkastar idag eftersom jag inte längre tror på utomjordingar. Om det finns något okänt i vårt luftrum så tror jag snarare att det rör sig om onda andemakter som manifesterar sig på något sätt. Det står nämligen om ”ondskans andemakter i himlarymderna”, i nya testamentet.

När jag gick första året på gymnasiet så konfirmerades jag, bättre sent än aldrig, och jag tänkte att det kunde vara bra att ha det avklarat. Sagt och gjort och tron på Gud blev något mer seriös efter detta. Jag brukade även be samma bön på kvällarna innan jag gick och lade mig, men så mycket mer av kristendomen blev det knappast. Visst gjorde man några lama försök att läsa Bibeln, men även där kom man aldrig riktigt igång. Det var bara en bok som jag senare faktiskt tog mig igenom – Uppenbarelseboken – som långt senare skulle vara till grund för det som är tanken att jag skall komma till.

Jag vet att jag vid några tillfällen bad en bön om att Gud skulle komma in i mitt liv. Jag hade läst om att om man verkligen från sitt hjärta menade det man bad, så skulle Gud ta hand om resten. Just då upplevde jag inget särskilt. Inga känslor eller andra saker som bekräftade att någon hade hört min bön. Det skulle ta flera år till innan jag fattade att Gud hade hört mig och att han ville förlåta mig och leda mig fram till Sanningen.

Syftet med mitt vittnesbörd är inte, och har heller aldrig varit, ämnat att skrämma någon till tro. Jag står till hundra procent bakom mina upplevelser, oavsett vad andra må tycka. Jag vet att detta var bland det jobbigaste jag varit med om i mitt liv. Kristna, och många andra för den delen, vill hellre blunda för den andliga verklighet som vi rör oss i, där både en god och en ond sida existerar, men det hjälper ingen av oss. Vårt fokus skall dock ligga på den goda sidan, på Jesus Kristus, men vi bör vara medvetna om den andra också.

Detta är en lätt språklig omarbetning av texten till det vittnesbörd som jag höll i Pingstkyrkan två år efter den händelse som jag kommer att beskriva. Nämnda vittnesbörd finns inspelat från det aktuella tillfället då jag delade med mig av mina upplevelser.
Allt som jag beskriver har hänt och det var inte bara jag själv som var inblandad i situationen. Syftet är inte att skrämma någon, inte heller att lura någon. Jag står till hundra procent bakom sanningshalten bakom min berättelse och det finns utöver mitt eget vittnesbörd folk som var delaktiga i själva händelsen och i efterdyningarna av följande händelser. Jag har inte tagit med varje detalj, men jag har så gott jag kunnat ta med de viktigaste händelserna. Det är idag snart elva år sedan den här händelsen inträffade och vissa detaljer har suddats ut ur minnet. Men det mesta minns jag fortfarande klart och tydligt. Det har dessutom tagit mig flera år att kunna släppa den fruktan som jag hade efteråt och det är nog först idag som jag känner att jag kan vila i tron på ett annat sätt.
Jag är således övertygad om Guds existens och en andlig men osynlig verklighet mitt i vår vardag. Det finns en god sida, men också en ond. Jag är dessutom fullt övertygad om att Gud kom till jorden i form av Jesus Kristus för att lösa oss från synden. Jag tror att han dog på ett kors och

uppstod från de döda och sedan togs upp till Fadern. Jag tror på fullaste allvar att Jesus snart kommer tillbaka – alla tecken tyder på att den dagen är mycket, mycket nära, och jag hoppas och ber att jag håller ut till slutet.

Mattias Westergren 2009

1.DEN FALSKE PROFETENS FRAMTRÄDANDE

Hösten år 2000 så fick jag genom jobbet på Orrefors glasbruk kontakt med en person som var kristen och senare även barnen i familjen. Vi pratade en hel del om Gud på rasterna och jag passade då på att lufta mina tankar om spöken, spåtanter och annat i dessa sammanhang. Jag fick även förklarat för mig att det inte bara var mördare, knarkare och annat folk som kom till helvetet när man kastat in handduken, utan även vanligt hederligt folk som en annan, bara för att man inte levde som en kristen. Detta hade ju en djupare betydelse än så, men det fattade ju inte jag då, och jag blev rätt irriterad över dessa tankebanor.

Jag undrade i mitt stilla sinne, ja eller stilla förresten, hur Gud inte kunde tillåta att man hade det lite roligt i livet. Festa och ha kul, jaga brudar och hålla på – det var liksom livet för en annan då. Som du förstår så hade jag ju knappast koll på vad Bibeln hade att säga om ett och annat och framförallt varför. Men trots detta så fortsatte vi att diskutera Gud och efter en tid så fick jag ett erbjudande om att komma på ett möte i pingstkyrkan där en predikant skulle komma och tala. Jag blev lite intresserad och tog lappen med tiderna då han skulle vara där... och jag åkte aldrig dit, hade så mycket andra saker för mig och så vidare och dylikt, med mera.

Tiden gick och jag upptäckte att något började hända med min arbetskamrat (som vi härmed kallar JN). Han hade varit hemma hos vår arbetskamrat och han hade gått på det där mötet med den där förkunnaren. På mötet hade det hänt något med JN och hemma hos vår arbetskamrat hade någon talat profetiskt över honom. Denne person kände ju inte till vad JN hade varit med om tidigare i livet och Gud pekade på saker som gjorde att han blev övertygad.
Detta skapade som du förstår en extrem längtan hos mig själv att få uppleva något liknande. Så bestämde följaktligen att vi skulle träffas hemma hos arbetskamraten för att ”känna in” och ”komma in” i det hela innan jag bestämde mig för att ta det på allvar. Jag tyckte själv att detta var viktigt eftersom jag nu till viss del visste vad som gällde om man ville följa Gud.
Sagt och gjort, vi träffades hemma hos den här familjen och den kvällen så hände något precis innan vi skulle till jobbet. Vi satt i en ring runt bordet och höll varandra i händerna (vilket jag idag anser är ett ganska suspekt beteende i ett kristet sammanhang, då jag tycker att det påminner mer om en ockult seans än en kristen bönestund. Det förekom även det som kallas för tungotal i Bibeln, och detta var något som jag hade fått för mig dök upp när man befann sig i en slags trans eller liknande. Så detta var vad jag då fokuserade på och försökte således att hamna i det tillstånd som jag trodde att de övriga befann sig i. Något hände... det var som en slags avdomnad känsla runt fötterna som sedan spred sig och plötsligt så var det som om något pressades inifrån mig och ut så att jag började skratta... eller vad jag nu gjorde. Det lät fullständigt idiotiskt i alla fall.
Då, och flera år efter den händelsen så kunde jag inte säga att jag var säker på att jag visste från vilken källa detta kom ifrån. Idag är jag däremot mer övertygad om att det var en ockult manifestation snarare än en Guds beröring.
Efter denna upplevelse så var det dags att bege sig till jobbet. Timmarna hade gått fort, men vi hade bestämt att vi skulle träffas snart igen.

Under natten på jobbet så hade JN plötsligt upplevt hur Gud hade talat starkt till honom, och med tanke på hur han såg ut så var det tydligt. Jag hade känt JN under en lång tid och jag märkte att något utöver det vanliga hade hänt.
När jag själv såg detta hända så blev ju jag mer och mer desperat efter samma starka upplevelse. Hur som helst så gick natten på jobbet vidare och några timmar senare så var jag hemma. Som vanligt så ville jag göra något för att varva ned innan jag gick och lade mig, så jag satte mig vid skrivbordet för att teckna något till det rollspel som jag höll på med. Plötsligt, när jag satt där med blocket framför mig och pennan i ett stadigt grepp, så dök det upp en sak i mina tankar som jag hade hört talas om en gång. Gud hade ju använt människor för att få fram meddelanden osv.
Vad jag hade noll koll på var att dessa ”meddelanden” var Bibeln och att det i sin tur hade handlat om den Helige Andes inspiration hos människor som levde nära Gud.

Så, där satt jag med blocket och pennan och min okunskap och tänkte att ja,ja, jag kan väl göra ett försök jag med! Jag tänkte att detta kunde ju vara ett sätt att kanske få uppleva något övernaturligt från Gud.
Det hela var inte svårt eller komplicerat på något sätt. Jag blundade bara, satte pennan på pappret och trodde och väntade på att Gud skulle skriva något genom mig. Efter ett tag så kände jag hur pennan började röra sig i handen och hjärtat började slå fortare på grund av spänningen.
De flesta gånger så rörde sig pennan snett uppåt och avslutades till höger utanför pappret, och jag började således misstänka att det jag trodde var Gud kanske ville något annat med den här övningen. Jag lade därför bort pennan och lade istället upp min hand på skrivbordet. Snart kände jag hur något drog den framåt och det slutade med att jag satt med en postorderkatalog i näven när jag öppnade ögonen. Jag var föga imponerad, men spänningen och fascinationen över att det uppenbarligen hände något, fick mig att fortsätta. Sedan kom jag på att det faktiskt fanns föremål med anknytning till kristendomen i nämnda katalog, och då blev det extra spännande igen.
Jag slöt ännu en gång ögonen och efter en lång stund så började handen att bläddra. Det gick riktigt långsamt till en början och efter lång tid så stannade handen upp och mitt pekfinger hade som av samma osynliga kraft böjts fram för att peka på något. Och när inget mer hände så öppnade jag ögonen för att se efter. Besvikelsen kom som ett slag i ansiktet när jag såg att fingret hade stannat på ett hjul tillhörande en modellbil. Jag började undra om det ändå inte var jag själv som inbillade mig trots allt. Men eftersom jag ändå upplevde det annorlunda innerst inne så vägrade jag att ge upp och gjorde ett nytt försök. Jag gjorde på samma sätt ännu en gång och lät handen bläddra tills den åter igen stannade och fingret hade stannat över något. Det var då jag rös till. Fingret pekade nu på ett annat hjul, tillhörande en annan modellbil på en helt annan sida i katalogen. Nu började jag förstå att något var på gång och jag lät handen föras runt mellan olika sidor och peka ut diverse föremål, bland andra en liten porslinsdocka föreställande en liten pojke och ett föremål med anknytning till julen.
Först så fattade jag ingenting. En massa föremål som inte sade varken bu eller bä. Men så plötsligt så drabbades jag av en tanke. Handen hade pekat ut ett hjul, sedan ytterligare ett hjul, därefter följde föremålet med julanknytning och den lilla porslinspojken.
Det kan tyckas långsökt, men dessa föremål hade alltså pekats ut med hjälp av min hand som styrdes av en osynlig kraft samtidigt som jag hade slutna ögon. Föremålen hade pekats ut på skilda sidor i katalogen och satt med andra ord inte i närheten av varandra så att jag omedvetet skulle ha kunnat peka ut dem med hjälp av minnet. Vad betydde då detta? Ja, ta bort H:et på hjul och du får helt enkelt jul! Tre gånger syftade det på julafton, vilket som bekant är den tidpunkt som vi firar Jesu födelse. Men porslinspojken då? Jesusbarnet förstås.
Därmed så visste jag att jag hade fått kontakt!
Jag fortsatte upprymd denna övning och när jag åter igen öppnade ögonen så hade handen bläddrat fram en den där sidan med kristna motiv som jag visste fanns där. På den motsatta sidan fanns dock en replika av ett mynt från Alexander den stores tid, och det var där fingret hade stannat. Jag blev väldigt besviken eftersom det fanns en tavla med Jesus som motiv på den andra sidan. Desperat sökte jag någon mening med ”handens val” av motiv. Och än en gång så blev jag överraskad då titeln över myntet lydde ”Konungarnas kung”. Då for en rysning genom kroppen och helt plötsligt så var det som om en förnyad styrka drabbade handen och gjorde den mer ”levande”. Den förflyttade sig från myntets titel till Jesusbilden och sedan från Jesusmotivet tillbaka till titeln och tillbaka till Jesus hjärtas placering på kroppen.
Nu var jag alltså helt övertygad om att jag hade fått kontakt, och jag var då övertygad om att det var Gud som hade sagt mig något. Jag hade fått uppleva något övernaturligt, dock på ett udda sätt. Men det spelade liksom ingen roll. Jag hade upplevt något utöver mig själv.
Jag vet inte hur många timmar som gick åt till den där ”övningen”, men jag gick och lade mig efter det – helt ovetande om vad jag faktiskt hade givit mig in i.

Om jag minns rätt så träffades vi samma kväll hemma hos tidigare nämnda familj innan vi skulle börja den andra natten på jobbet. Jag hade tagit med mig både blocket som jag hade försökt med tidigare och även postorderkatalogen som hade lett fram till den märkliga upplevelsen och budskapet. Men vid närmare eftertanke så var jag ändå ganska nervös för att de skulle tro att jag hade psykiska problem eller något, eller helt enkelt bara hittade på allt. Men jag varken var eller är en person som kan ljuga folk rakt upp i ansiktet, och särskilt inte om en så långsökt sak som det faktiskt var när man tänker efter. Men jag visste ju samtidigt att det jag hade upplevt var något utöver det vanliga så jag tänkte att det fick bära eller brista. Det skulle fram.
Sagt och gjort. Jag rapade upp det jag hade upplevt och därefter följde... tystnad. Jaha, och där kom det tänkte jag. Jag har gjort bort mig fullständigt. Nu tror de att jag har problem i huvudet eller något.
Men faktum var att det visade sig vara tvärt om. ”Underbart!”, sade en av dem och ”Jag har aldrig hört att någon har varit med om något liknande”, sade en annan. Idag kan jag tycka att varningsklockorna borde ha ringt redan vid detta tillfälle. Men de hade tydligen inte så bra Bibelkunskap själva och var väl så vana vid att Gud faktiskt gör tecken och under även idag, att tanken inte slog dem. Hur som helst så tyckte man att det var fantastiskt att Gud hade uppenbarat sig på ett sådant sätt. Vi började känna att något var på gång, något speciellt och vi var väldigt glada den dagen. Senare på jobbet så höll jag och mina två arbetskamrater oss för oss själva och vi kände oss nog allihopa som lite ”exklusiva kristna”.

2. ”DU ÄR UTVALD”

En kväll så satt jag hemma och jag hade kommit fram till en punkt då jag kände mig tvungen att ta ett beslut angående den flickvän jag vid denna tidpunkt var förlovad med. Jag tänkte att Gud på något sätt skulle få visa mig vilket beslut jag skulle ta. Jag kom på tanken att jag kunde ta två lappar och skriva två olika beslut på dem. Sedan, för att jag själv inte skulle veta vilken lapp som var vilken så blandade jag dem med ett gäng identiska lappar som det inte stod något beslut på. Samma färg form och storlek, två olika beslut och resten blanka lappar. Därefter så lade jag lapparna på golvet, blandade lapparna och lät sedan handen styras på samma sätt som jag hade gjort tidigare. Först när handen hade stannat över en lapp öppnade jag ögonen. Och majoriteten av gångerna så fick jag upp samma beslut. Märk väl att jag hade varit väldigt noga med att blanda lapparna så att jag omöjligen skulle kunna veta vilken lapp som var vilken, och dessutom så hade hela grejen varit meningslös om jag redan på förhand hade vetat om vilken lapp som var vilken och vart den låg.

Plötsligt dök en ny idé upp i huvudet och jag tänkte att jag skulle försöka mig på det där experimentet med pennan och blocket igen, och se om jag blev använd igen. Pennan började ganska snart röra på sig i min hand, men resultatet blev till en början bara en massa streck och spiraler, och möjligen något som man skulle kunna likna vid text. Men efter en stund så började märkligt nog läsbara bokstäver att formas under pennans rörelser.
Jag gjorde dock en del test för att verkligen försäkra mig om att det inte bara var jag själv som åstadkom det hela. Trots tidigare upplevelser så var jag ändå skeptisk till att det funkade även denna gång och jag var noga så att jag inte lurade mig själv.
Jag provade därför att hålla pennan på olika sätt för att verkligen försäkra mig om att det var en kraft utanför mig som styrde den. Jag blev slutligen övertygad om att så var fallet.

Tillslut så formades i alla fall mitt efternamn och snart började jag kommunicera med den som använde min hand. Vi började ”samtala” om allt möjligt, och min avlidne gammelfarfar nämndes bland annat.
Efter jag vet inte hur länge, så kom jag och ”kraften” fram till att det bästa var att jag gjorde slut med min flickvän. Jag gjorde som jag blivit tillsagd och det var ganska jobbigt att ringa upp henne och meddela mitt beslut. Jag träffade henne faktiskt för ett par år sedan och hon är fortfarande riktigt sur på mig efter den händelsen.
Hur som helst så var det av förklarliga skäl en hel del jobbiga känslor i samband med det beslutet, men på pappret så formade min styrda hand tröstande ord om att Gud skulle ta hand om allt och att det skulle lösa sig till det bättre.
Efter mycket om och men så hade jag ringt upp henne och gjort slut. Sedan gick jag in på mitt rum i föräldrahemmet och stortjöt. Men jag greppade ändå pennan och genast formades meningen ”Du är utvald att leda oroshärden!”. Jag kände hur en våg av en slags stickande känsla strömmade över hela kroppen, och mitt i allt elände så kände jag mig glad och stolt över att vara särskilt utvald... till vad det nu var.
När jag undrade över detta så styrdes min hand till att forma meningen ”Det är det slag mot ondskan som spelas ut över världen”. Således så tyckte jag i min unga enfald att det var jättehäftigt att det jag trodde var Gud hade utvalt just mig till att kämpa mot denna oroshärd. Av någon underlig anledning så tyckte jag mig känna igen just ordet oroshärden. Jag frågade var det stod och fick svaret att det stod i Bibeln.
När jag till sist lyckats rota fram min konfirmandbibel så ställde jag frågan om vart exakt i Bibeln detta ord stod att finna. Svaret blev kapitel 11 i Uppenbarelseboken.

Men saken är den att det står inte ett jota om någon ”oroshärd” i uppenbarelsebokens elfte kapitel. Och inte heller någon annanstans i Bibeln heller för den delen vad jag har märkt. Åtminstone inte i ovan nämnda bemärkelse.
Men vad står det då i kapitel 11? Jo, det står om de två vittnena som träder fram i den sista tiden:

Upp 11:3 Och jag skall befalla mina två vittnen att profetera under ettusen tvåhundrasextio dagar, klädda i säcktyg."
Upp 11:4 Dessa är de två olivträden och de två ljusstakarna som står inför jordens Herre.
Upp 11:5 Om någon vill skada dem, kommer eld ur deras mun och förtär deras fiender. Ja, om någon vill skada dem måste han dödas på det sättet.
Upp 11:6 De har makt att stänga himlen, så att det inte regnar under de dagar de profeterar. De har makt att förvandla vattnen till blod och att slå jorden med alla slags plågor så ofta de vill.
Upp 11:7 Och när de har fullgjort sitt vittnesbörd, skall vilddjuret som kommer upp från avgrunden strida mot dem och besegra och döda dem.
Upp 11:8 Deras döda kroppar kommer att bli liggande på gatan i den stora stad som andligt talat kallas Sodom och Egypten, den stad där deras Herre också blev korsfäst.
Upp 11:9 Människor av olika folk och stammar och språk och folkslag ser deras döda kroppar i tre och en halv dagar, och de tillåter inte att kropparna läggs i någon grav.
Upp 11:10 Och jordens invånare gläder sig över dem och jublar och skickar gåvor till varandra, ty dessa båda profeter har plågat dem som bor på jorden.
Upp 11:11 Men efter de tre och en halv dagarna kom livsande från Gud in i dem, och de stod upp, och de som såg dem blev skräckslagna.
Upp 11:12 Och de hörde en stark röst från himlen säga till dem: "Kom hit upp!" Och de steg upp till himlen i ett moln, och deras fiender såg dem.
Upp 11:13 I samma stund blev det en stor jordbävning, och en tiondel av staden störtade samman. Sju tusen människor dödades vid jordbävningen. De övriga greps av skräck och ärade himlens Gud.
Upp 11:14 Det andra veropet är över. Se, det tredje kommer snart.
Upp 11:15 Den sjunde ängeln blåste i sin basun. Då hördes i himlen starka röster som sade: "Herraväldet över världen tillhör nu vår Herre och hans Smorde, och han skall vara konung i evigheternas evigheter."
Upp 11:16 Och de tjugofyra äldste som satt på sina troner inför Gud, föll ner på sina ansikten och tillbad Gud
Upp 11:17 och sade: "Vi tackar dig, Herre Gud, du Allsmäktige, du som är och som var, för att du har tagit makten, din stora makt, och trätt fram som konung.
Upp 11:18 Folken vredgades, och din vredes dag har kommit, tiden när de döda skall dömas och när du skall löna dina tjänare profeterna och de heliga och dem som fruktar ditt namn, små och stora, och då du skall fördärva dem som fördärvar jorden."
Upp 11:19 Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel, och det kom blixtar, dån och åska, jordbävning och stora hagel.

Men jag gick inte in och läste något vidare. Det var som om hjärnan matades utifrån av någon annan. Musik hade ju nämnts i sammanhanget... slaget skulle ju *spelas* ut över världen, och svaret på min fråga om det faktiskt handlade om musik hade varit ett klart och tydligt JA!
Detta passade ju ypperligt efter mina egna drömmar och eftersom både jag och JN var fullständigt fokuserade på att bli kändisar och lyckas med just musiken så blev allt så mycket mer effektfullt.
Jag och JN, tydligen de nämnda två vittnena i en tvåtusenårig profetia, skulle kämpa mot ondskan genom att spela någon form av musik världen över. Jag blev lovad att vi skulle få den hjälp vi behövde för att lyckas, och ett skivbolag nämndes också i sammanhanget så att vi visste vart vi skulle skicka vår ganska nyligen inspelade demo. Jag blev dock varnad för att det skulle bli ett svårt uppdrag eftersom djävulen skulle dyka upp och locka oss med alkohol och kvinnor.

3.EN VECKA AV ORO

Jag kommer inte ihåg den exakta ordningen på saker och ting som hände efter det jag hittills har berättat om, men jag skall försöka återge vad som hände under den orosfyllda vecka som sedan följde.

Efter att en del andra saker hade hänt så är vi nu framme vid den där höstkvällen då vi satt hemma runt det där köksbordet igen. Alla i vår lilla exklusiva grupp som tydligen var den sk. Oroshärden (vilken vi för övrigt fortfarande inte hade funnit i Bibeln), satt runt bordet och bad. Jag hade ju uppenbarligen direktkontakt med den som jag trodde var Gud, och jag var mest koncentrerad och förväntansfull på den gåva som jag hade blivit lovad. Detta löfte hade kommit då jag i min ensamhet hade varit i kontakt med den som styrde min hand.
Blocket och pennan hade jag vid det här laget lagt åt sidan eftersom det räckte med mitt pekfinger för att forma bokstäver. Det långsamma skrivtempot hade ersatts av normal skrivhastighet så det gick relativt snabbt att få svar på de frågor jag hade. Ibland så kändes fingret drabbas av en underlig tröghet och röra sig på ett mycket obehagligt sätt. Hela mitt inre fylldes av denna obehagliga känsla och jag fick snart svaret att det var satan som försökte lägga sig i, och det var således bäst att avsluta ”samtalet”.
Men som sagt, den kvällen skulle jag få en gåva.

Plötsligt lade JN händerna på mig och sade ”I skuggan av korset”. Det var tydligen någon som den där predikanten hade sagt då han hade besökt kyrkan. Det var det där mötet som jag tyvärr aldrig åkte till. Och rätt som det var så bara ”klickade” det till och jag hörde tydligt en slags röst som tycktes komma inifrån mitt huvud säga ”Nu har du fått din gåva”. Jag blev överlycklig och lät de andra få veta att Gud uppenbarligen talade rakt in i mitt medvetande. Schizofreni kanske man kan tänka så här i efterhand. Ja, jo du... om det hade varit det så hade fortsättningen antagligen sett annorlunda ut. Däremot så kan jag till viss del tänka mig att schizofreni har en helt annan källa, och i själva verket kanske är en andlig ”sjukdom”, om ni förstår vad jag menar. Men detta är bara mina egna lösa funderingar.

Vi satt alltså där runt bordet och den nya rösten talade om för mig vad jag skulle säga till de andra. Tillslut så blev det snäppet ännu värre och rösten skulle tala genom mig, alltså hörbart för de andra. Och det var också vad som hände. Med en något förvrängd röst kom något som liknade tal ur mig. Och snart forsade orden fram. Känslan är inte så lätt att beskriva, men man skulle kunna säga att det känns som om något pressas inifrån och upp och ut genom munnen.
De andra runt bordet var fullständigt förbluffade över vad som hände. Någon var dock skeptisk. Men när de fick ställa frågor som denna röst skulle svara på och det visade sig att svaren, som jag själv omöjligen skulle veta, stämde så blåstes tvivlet undan för de flesta av oss. En del frågor som vi ställde fick vi inte svar på, men det skulle komma ”i sinom tid”, som det hette.
En av familjemedlemmarna vid bordet började dock känna att det inte kändes riktigt behagligt längre och började misstänka att allt inte stod riktigt rätt till. Personen i fråga lämnade således bordet och försvann undan en stund. När denne senare kom tillbaka så ställde rösten frågor genom mig som skulle besvaras. Men när denne svarade på ett sätt som uppenbarligen inte passade den som talade genom mig så sa rösten ”Vem är du som sätter dig upp emot Gud? Vill du vara en Judas?”. Personen i fråga ville givetvis inte inneha rollen som förrädare, men samtidigt är jag övertygad om att denne ville befinna sig på en helt annan plats därefter.

Den tid som vi skulle tillbringa tillsammans i ”oroshärden” skulle bestå av en vecka, och under denna vecka så läste vi och funderade över Uppenbarelsebokens elfte kapitel. Jag tyckte mig snart se oss på fler ställen i Bibeln, och en annan sak som jag vid ett tillfälle fick en impuls att reagera på var berättelsen om mannen med den förtvinade handen i Markusevangeliet 3.

Mark 3:1 En annan gång gick Jesus in i en synagoga, och där fanns en man som hade en förtvinad hand.
Mar 3:2 Spänt iakttog de Jesus för att se om han skulle bota honom på sabbaten. De ville få något att anklaga honom för.
Mar 3:3 Han sade till mannen med den förtvinade handen: "Stig fram."
Mar 3:4 Sedan frågade han dem: "Är det på sabbaten mera tillåtet att göra gott än att göra ont, att rädda liv än att döda?" Men de teg.
Mar 3:5 Då såg han sig omkring med vrede, bedrövad över att deras hjärtan var så förstockade. Och till mannen sade han: "Räck ut din hand." Han räckte ut handen, och den var nu frisk.

Jag kopplade på något sätt samman detta med en kompis som nyligen hade berättat om att han kanske inte skulle kunna fortsätta spela gitarr på grund av att han hade fått värk sin hand.

Snart hade den som påstod sig vara Gud, sett till att både jag och JN skulle bo hemma hos familjen under denna vecka. Men det blev inte så mycket sovande då den mesta tiden gick åt till att ställa frågor som rösten skulle svara på. Det slarvades även med maten och andra saker och när det var dags att åka till jobbet så var vi redan helt slutkörda. Själv var jag mer eller mindre askgrå i ansiktet och kände mig väldigt yr, dels på grund av sömn och näringsbrist och allt annat, men också på grund av det som hystes inom mig. Det var uppenbart en tung börda att vara ledare och ett redskap för denne som styrde mig.
En annan arbetskamrat till oss, som inte hade den minsta inblandning eller vetskap om det som skedde, var allvarligt orolig för hur jag mådde. Jag försäkrade att det inte var något som helst fel på mig, trots att jag uppenbarligen såg ut som sju svåra år. Hon trodde inte på mig kan jag säga.
Den mesta tiden på jobbet bestod av helt andra saker än att göra det vi egentligen skulle. Min hand rafsade fram meddelande efter meddelande, vi skulle ringa hem till de övriga i familjen och kontrollera saker och ting och en massa andra konstigheter. Vår lilla ”exklusiva” grupp höll sig allt mer för sig själva och borta från sina övriga arbetskamrater. Och det var tydligt de tyckte att vi började bete oss allt mer underligt. Vid den här tidpunkten så var det inte särskilt roligt att vara speciellt utvald till något stort längre. Snarare så var det raka motsatsen. Men det skulle tyvärr bli ännu värre.

Jag pendlade mellan min avdelning och toaletten i omklädningsrummet stup i kvarten. Anledningen var att jag då kunde kommunicera ostört med min kontakt. Vid ett tillfälle där nere på toaletten så fick jag reda på att jag skulle få en annan gåva som jag ännu inte hade blivit tilldelad. Jag hade nämligen natten innan blivit lovad att få någonting att försvara mig mot djävulen med. Det var en väldigt obehaglig natt vill jag lova. Bland annat så skulle jag göra plats nere vid sängkanten så att en ängel kunde sätta sig där (!). Jag skulle få se denna ängel vid en viss tidpunkt och det var extremt viktigt för mig att verkligen ligga ned, detta eftersom jag enligt min kontakt skulle få en sådan chock att jag skulle trilla omkull om jag stod upp. Där låg jag alltså och väntade på denna ängel som skulle komma med ”ljusets svärd”. Under tiden som jag låg och väntade in tidpunkten för denna händelse så talade rösten i mitt inre och sa bland annat att jag själv en gång hade varit en ängel.
När jag slutligen tyckte att det borde ha gått tillräckligt lång tid så frågade jag min kontakt hur mycket klockan var och fick svaret att klockan var fem i tre på natten. Den tidpunkt som angavs stämde överens med vad klockan visade när jag vågade se efter. Efter det så sade rösten åt mig att blunda igen och jag fick inte titta förrän jag fick tillåtelse. När det väl skedde så fanns ingen nedanför mina fötter, som det var sagt. Jag fick då svaret att jag inte hade en helhjärtad tro (något som plågade mig långt efter denna händelse). Jag fick några försök till på mig, men resultatet var det samma som innan – ingenting fanns där. Likadant var det med det ”ljusets svärd” som jag skulle få, och jag började få ångest av denna märkliga lek. Om det skulle vara på det viset så kunde jag lika gärna sova istället för att slösa bort den välbehövliga sömntiden på en massa obehagliga övningar. Och sömn var något som jag verkligen behövde.

Jag befann mig alltså där nere på min arbetsplats toalett och skulle få ta emot det jag inte hade fått ta emot den där natten. Efter en stund där så kände jag plötsligt hur magen sögs inåt, som när du drar in magen fast kraftigare och mer okontrollerat, och jag kände hur nära jag var att kräkas. När det väl var över så blev jag mitt i alltihop lovad att jag nu skulle få se Jesus. Jag fördes mot spegeln ovanför handfatet och min näsa mer eller mindre snuddade vid spegelglaset. Nu var det istället mina ögon som krampade och pressades ihop, men inte såg jag någon Jesus för det.
Denna övning ledde till nästa och jag liksom pressades ner mot golvet och blev lovad att jag skulle se himlen. Men samma lögn igen. Jag såg inget som ens påminde om himlen, istället var allt bara extremt påfrestande både fysiskt och psykiskt.
Mitt i allt detta kände jag hur en osynlig kraft rörde mitt huvud i ett slags slingrande mönster. Tillslut tröttnade jag på dessa märkliga händelser och jag mådde verkligen inte bra. Dessutom så misstänkte jag att det var mer än dags att gå upp och försöka jobba igen. Men rösten inuti mitt huvud sade åt mig att den inte var färdig med mig och den osynliga kraften tryckte tillbaka mig till golvet och jag var oförmögen att resa mig.
När allt slutligen var över och jag kunde resa mig upp och gå, så visade det sig att jag hade befunnit mig där nere på toaletten i över en timme. De andra hade gått på rast och när de såg mig så såg de väldigt sammanbitna och frågande ut. Själv såg jag med stor sannolikhet ännu sjukare ut än någonsin tidigare.

4.”JESUS I LIVET”

Efter många fler konstigheter, underliga meddelanden och konstiga vändningar i löften man hade fått osv, så kom vi slutligen till den punkt då jag som ledaren för ”oroshärden” skulle be för alla i vår lilla grupp så att de fick öppnade ögon. Detta var nödvändigt för att de verkligen skulle inse att det som hände verkligen var förberedelsen för ett viktigt uppdrag. Tvivel och oro hade nämligen börjat gro allt mer bland oss. Tvivlet bestod i att de flesta i gruppen inte längre var helt övertygade om att det var Gud, snarare så misstänkte man en helt annan kraft bakom allt, men ingen av oss var riktigt säker och ingen av oss vågade fullt ifrågasätta det.

Under tiden som jag sålunda gick och ”bad” och talade i något som skulle vara tungotal, så lade jag händerna på var och ens huvud. Det var då jag upplevde hur en extrem kraft, som med en underlig stickande känsla helt enkelt täppte till munnen på mig. Jag kunde alltså inte rubba läpparna överhuvudtaget. Detta är en av de mest märkliga fysiska upplevelser som jag någonsin har haft. Fortfarande så vet jag inte om det faktiskt var Gud som ingrep den gången, och som i och med det förhindrade att det hela skulle bli ännu värre.
Denna märkliga känsla höll i sig en bra stund och under tiden hade jag lyckats hamna på golvet och satt på knä. Där fick jag plötsligt höra att jag var ”Jesus i livet” som min kontakt kallade det. Tidigare hade jag fått reda på att jag en gång varit en ängel, och nu var jag plötsligt ”Jesus i livet”. Snacka om att avancera! Men både jag och de andra var så slutkörda både fysiskt och psykiskt att vi inte tänkte klart. Som om vi hade gjort det tidigare!

Snart befann jag mig liggande på mage och liksom drog mig fram över golvet och in till vardagsrummet, och det var som om en svävande känsla intagit mig. Väl där så hamnade jag i soffan och satte mig på det ena armstödet. Där började jag plötsligt ”inse” att jag kanske trots allt var denne ”Jesus i livet”.
De andra förflyttade sig även de in till vardagsrummet, dock inte enligt min ”smidiga” förlaga. Jag vet egentligen inte vad de andra gjorde där inne, men jag vet vad jag själv drabbades av. Min hand styrdes upp mot ett fotografi av en person som fanns närvarande i rummet och detta upprepade sig ett flertal gånger. Vi fick veta att hon var den ”brud” som ”Jesus i livet” skulle gifta sig med. Hon blev bestört och började gråta. Hon ville verkligen inte vara med. Ännu en gång använde min kontakt min röst, om än något förvrängd, och på ett obehagligt och kraftigt sätt så pressades ord för ord ur mig ”Kommer du inte ihåg när du fick din nya fina cykel”. För mig så betydde detta ingenting men det gjorde det för den utsedda ”bruden”. Detta visade vara en händelse som hade betytt oerhört mycket för henne långt tidigare, och långt innan jag ens visste om att hon existerade. Men den som styrde min röst visste uppenbarligen och använde dessa ord för att övertyga henne om att det inte var jag, utan en annan kraft som stod bakom detta yttrande.
Hela den natten så satt jag och ”bruden” uppe och pratade, och mitt finger användes för att få fram meddelanden från min kontakt. Många saker som ”bruden” hade varit med om, eller saker som hon hade ägt nämndes, och hon blev allt mer förbluffad över att allt verkligen stämde. Snart hade hon åter igen blivit övertygad om att det trots allt inte var något konstigt på gång.

Efter den kvällen och natten så var stämningen i vår lilla grupp något lugnare igen. Och de andra fick även de sina namn, som tex ”Livets ord”, ”Ljuset i livet” och ”Ryttaren på den vita hästen”. Var och en var dessutom utsedd till en speciell uppgift.
Nu när min kontakt hade berättat denna speciella sak som jag omöjligen kunnat veta, så räknade min kontakt även upp ett flertal personer i familjens släkt och vänkrets och vart vissa föremål och andra saker fanns. Bland annat så talade rösten genom mig om att en familjemedlems halsband med ett kors fanns undangömt i en speciell låda. Rösten berättade även vem korset kom ifrån. Allt stämde, och jag själv hade omöjligen kunnat veta en sådan sak.

5.DRÖMMEN

En sen natt när jag hade lyckats somna så drömde jag något riktigt obehagligt. Aldrig tidigare och aldrig därefter hade jag upplevt en så skrämmande dröm. Den kan tyckas banal när du läser om den, men känslor är svåra att få ned i ord. Jag kan säga att det rörde sig om ren och skär skräck.

Jag och de andra i vår lilla grupp satt samlade i ett litet rum. Plötsligt så upplevde jag hur min arm började bete sig konstigt och röra sig på ett märkligt och okontrollerat sätt, det var som om en slags kraft omslöt den. Rätt som det var så lyftes jag upp i luften och kastades mot väggen, men innan jag slog i så vändes jag tvärt och for med våldsam kraft mot det motsatta hållet där något extremt svart och fruktansvärt obehagligt öppnade sig.
Vid den tidpunkten vaknade jag av mitt eget ångestskrik som även lyckades väcka de andra. Jag var fullständigt vettskrämd och min puls var mycket hög.
Fortfarande så är jag inte säker på att Gud ville varna oss, eller om det var min kontakt som var orsaken till det. Åtminstone så är det vanligt förekommande i Bibeln att Gud talar genom drömmar, och möjligen kan det vara så att han ville visa att det vi sysslade med skulle leda rakt ned i helvetet om det fick fortsätta.

En annan händelse som jag själv inte var med om men som en av familjemedlemmarna berättade för oss om sedan, var att han också ville uppleva något. Han blev lovad att så skulle ske och han skulle därför befinna sig i vardagsrummet vid ett visst klockslag. Jag och de andra var på jobbet vid den tidpunkten, så jag kan således inte styrka detta på annat sätt än personens berättelse, men han berättade sedan att det hade börjat smälla och skaka i persiennerna. Jag antar att den upplevelsen tillhörde det mindre angenäma slaget.

6.DEN SISTA DAGEN

Jag har nu tagit upp det mesta av det som känns som de viktigaste punkterna i under denna obehagliga tid, för att du skall förstå vad det var som hände den där höstveckan för snart tio år sedan.

De flesta av dagarna hade använts till att kommunicera med den som vi trodde var Gud, Vi hade blivit lurade och trodde att vi skulle tjäna Herren genom ett speciellt uppdrag. Bland annat så hade vi fått förklarat för oss att vi skulle bygga ett tempel på Nya Zeeland. Dit skulle människor komma för att få höra Ordet predikas av den person som hade fått ”talets gåva” och en sång från ”Jesus i livet”, som plötsligt hade ändrats till titeln ”Mannen” som skulle leva tillsammans med ”Bruden” som hade blivit tilldelad den fantasifulla titeln ”Kvinnan”. Rösten, dvs. min kontakt, skulle finna sin vas(!), ett ord som dök upp ett flertal gånger under veckan, på Nya Zeeland, och de två vittnena skulle sedan dö på sitt eget lilla speciella sätt när den tiden var inne.

Sant troende församlingsmedlemmar i Pingstkyrkan hade börjat ana att allt inte stod rätt till hemma hos den nämnda familjen och folk samlades för att be Gud att sätta ett stopp på eländet.

Och tack och lov så var Gud inte sen att besvara deras böner. Allt rasade snart samman och den sista dagen när jag kom till jobbet, så fick jag klart och tydligt veta att det hela var över. Ingen mer ”oroshärd”, och jag fick också veta att min kontakt var allt annat än Gud.

Trots att jag trodde på så mycket vid denna tidpunkt så hade jag väldigt svårt att förlika mig med tanken på att onda andar kunde besätta människor utanför filmens ramar. Men det skulle visa sig att min föreställning var totalt felaktig.

På något sätt så tog jag det ändå på allvar, för det var ju tydligt att något hade hänt med mig. Jag fick numret till den dåvarande pastorn L och jag slog en signal till honom.

När han lyfte på luren och svarade så gick jag rakt på sak och sade utan krusiduller att jag troligen hade något i mig som inte borde vara där.

”Jaha! Och bad är du för en?”, frågade då personen i andra änden av luren, med en lugn men allvarlig röst. Vad då ”är för en”, tänkte jag. Jag behöver ju hjälp begriper du väl! ”Mattias Westergren”, sade jag bara och jag berättade sedan mer om vad som hade hänt.

L lyssnade och sa just då inte så mycket mer än att han rådde mig att läsa Markusevangeliet och att sedan ta kontakt med den dåvarande ungdomspastorn T. Honom hade jag blivit rådd att tala med innan det hela tog fart på allvar, men som jag då struntade i eftersom jag trodde att jag hade fått kontakt med Gud själv.

Tillsist, efter många försök så lyckades jag få tag i T, men det han då sade fick mig att börja undra om de verkligen kunde hjälpa mig med mitt problem i den där kyrkan. Jag tyckte då att det inte verkade ha en aning om vad jag faktiskt pratade om. Vi bestämde ändå en tid då vi skulle träffas.

Sagt och gjort, ungdomspastorn och jag möttes i kyrkan, men jag var inte särskilt imponerad av samtalet och tänkte, att bryr de sig inte mer om en sådan här sak så kan det ju lika väl vara. Då söker jag hjälp på annat håll.

Saken var dock den att pastorerna brydde sig betydligt mer än vad de visade för mig då. De visste mycket väl vad som hade hänt den där veckan, men de ville inte tvinga in mig i något. De ville alltså veta att jag själv verkligen ville följa Gud. T sade också innan jag gick ”Om du verkligen vill detta. Om du vill tro på Jesus och följa honom, så tar du kontakt med mig igen”.

Det tog nog en eller två veckor efter det innan jag tog kontakt med T igen. Jag kände att jag inte kunde strunta i allt efter det jag hade upplevt. Men på något sätt så kände jag en stark dragning till Gud. Och den här gången skulle det uppenbarligen bli rätt.

7.BEFRIELSEN

Efter att jag hade mött T igen, och när jag hade beslutat hur jag ville göra med resten av mitt liv, så blev det början på den jobbigaste kamp som jag någonsin har varit med om. En kamp som pågick i flera år efter den där höstveckan och som har haft konsekvenser på min vandring med Gud ända fram till idag egentligen.

Under den första perioden av befrielsen så upplevde jag ett enormt tryck runt huvudet och som ett slags strypgrepp runt halsen. Detta dök oftast upp på kvällarna när jag skulle gå och lägga mig, och jag blev oftast helt knäckt på grund av den våldsamma värken. Det kände som om huvudet skulle sprängas inifrån och ut.
Jag minns särskilt ett tillfälle då jag hade jobbat natt. Jag hade då hållit tillbaka det som uppenbarligen ville tala genom mig fortfarande och trycket hade blivit allt häftigare. Framåt morgonen när nästa skift skulle lösa av oss så kunde jag knappt kämpa emot längre. Jag var kvick att avlägga rapport om man säger så. På resan hem så gav jag upp mitt motstånd och ”rösten” fick utlopp för sitt. Jag bokstavligen skrek ut min förtvivlan att Gud skulle hjälpa mig och resan hem var fruktansvärt jobbig. När jag väl kom hem och klev ur bilen så var jag fullständigt vimmelkantig och raglade mot huset som om jag varit berusad.
Jag kände mig helt förtvivlad och visste inte vad jag skulle ta mig till, och tillslut så ringde jag hem till en yrvaken T. Jag kände att jag var i ett starkt behov att få möta honom igen för jag behövde någon form av hjälp. Så blev det också, jag fick sätta mig i bilen igen och T fick börja sitt arbete tidigare den dagen.

Detta var bara ett av många tillfällen som vi träffades, och bara ett av många tillfällen av befrielsekamp. Men jag blev slutligen fri, och som det står i Johannesevangeliet 8:26 ”den Sonen gör fri, han är verkligen fri.”
Satan fick hållas en liten stund, men han hade och har heller aldrig haft något att sätta emot Gud den Allsmäktige. Jesus krossade ju dessutom fullständigt den lilla legal rätt som djävulen hade till människornas själar , genom sin död på korset. Han vann en total seger genom att ta alla våra synder på sig själv. Vår Skapare gav sitt eget liv för dig och mig.
Och så har vi slutligen kommit fram till svaret på frågan om vad var för något som fanns i mig. Det avslöjades när T och de andra befallde den som var i mig att avslöja vem den var. Jag kan säga att jag själv blev förvånad när jag hörde svaret komma ur min mun – **”Oroshärden”**.

SLUTORD- 2010

Du har härmed fått ta del av den händelse som var en av de värsta i mitt liv, men som slutligen också blev till den bästa. Dock så har mitt beslut att följa Jesus varit knöligt, och till stora delar så var sviterna efter den där veckan en stor orsak till att jag tappade modet. Särskilt de första åren efter händelsen och befrielsen. Och efter fyra år, en hel del besvikelser varav en slog särskilt hårt och en del andra händelser, så beslutade jag mig för att säga tack och adjö till allt vad kyrkan hette trots det jag hade varit med om. Tiden gick och en hel del hände innan jag åter igen vände tillbaka till kyrkan. Fortfarande kan jag uppleva vandringen med Gud som knepig, men övertygelsen om hans existens kommer nog aldrig att vackla. Alla upplever vi ju svårigheter på vägen och att vara kristen är ju som bekant ingen dans på rosor alla gånger. Men det finns någon som bryr sig mitt i allt detta, och som vill bära oss när vi inte längre själva orkar gå...

”Om någon då säger till er: Se, här är Messias, eller: Se, där är han, så tro det inte. Falska messiasgestalter och falska profeter skall träda fram och göra tecken och under för att om möjligt leda de utvalda vilse. Men var på er vakt! Jag har sagt er allt i förväg.” - *Markusevangeliet 13:21-23*